

unisont

har hälsat på sina systrar

Tillivs
Vecko SIFONEN
Pierrsonalen
SIF & klippet
vi klipper till dig på hk och på fältet
Detergenten

du vill att alla tidningar som kommer ut på det att Svenska Unilevers anställda skall vara informerade om vad som händer – i företagen eller fackligt.

*Omtyckt
och
enkelt*

– Alla väntar sig att det ska vara fyllt. Men ingen hjälper till att fylla det.

Så perfekt sammanfattar Anne Johansson, personalassistent på Pierre Robert och den som producerar Vecko-Pierrsonalen, dilemmat med ett informationsblad.

Pierrsonalen kommer verkligen varje vecka. I 210 ex måndag förmiddag. Med kortfattade nyheter och meddelanden. Reportage och intervjuer hinner Anne inte ägna sig åt, hur gärna hon än vill.

Att det blev ett veckoblad på Pierre Robert beror just på bristande tid. Anne kom som sekreterare till bolaget och skulle väl

egentligen göra en månadstidning (i stencilform), som till och från producerats på företaget sedan 1966.

– Jag hann med två, tre nummer per år, så det var i stort sett en meningslös form av information. Den blev så gammal, konstaterar Anne.

□ BLIR GLAD SÄLLAN

Hon blir fruktansvärt glad när någon kommer med material till Vecko-Pierrsonalen. Men hon har alltså ganska sällan anledning, att bli glad för den sakens skull.

– Det är konstigt. Jag menar, marknadsavdelningen och labbet t ex måste ju

ständigt ha saker att komma med som intresserar oss andra anställda. Men inte. Jag borde förstås gå runt och samla in nyheterna, men hur ska jag hinna, säger Anne med aningen av ett uppgivet tonfall.

Hon tror dock att det bara beror på tanklöshet, att man inte kommer med informationen, fast man vet, att på fredag eftermiddag förbereder Anne måndagens nummer av veckobladet. I allmänhet skriver hon ut det hemma under helgen.

□ ALLA LÄSER

Tro för all del inte att Anne bara klagar, fast vi här framför den negativa sidan av saken först.

Hon är starkt medveten om, att alla – säger alla – anställda verkligen läser Vecko-Pierrsonalen. Bladet är omtyckt, det fungerar i sin enkelhet. Kostnaderna är mycket små, för att inte säga försumbara.

Och det är ett roligt jobb, att göra veckobladet, tycker Anne.

– Det är inget anonymt jobb. Om jag ska vara uppriktig tror jag, att jag trivs med rollen att alla vet vem jag är och vad jag gör. Kombinationen personalarbete och information passar mig. Fast sånt där kanske man inte får erkänna? frågar sig Anne lite tveksamt.

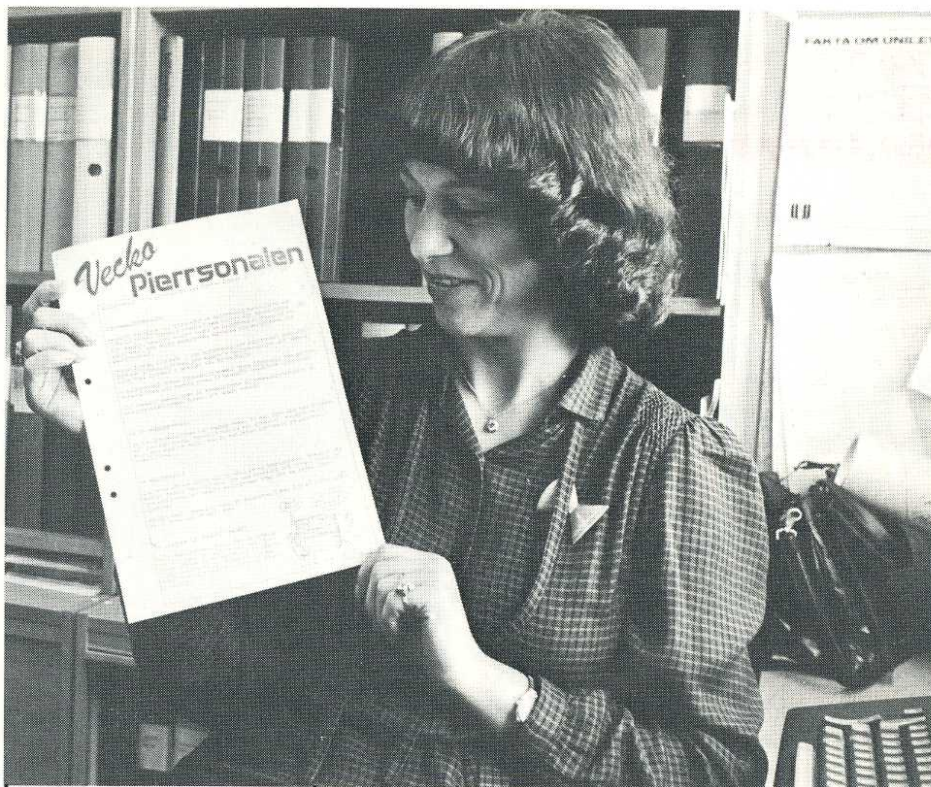
Daga är Detergenten

Detergenten betyder rengöraren och vems personaltidning skulle heta så om inte Sunlights och Leverindus? Redaktören heter Daga Nilsson-Lundkvist. På något sätt är hon Detergenten – tidningen alltså. Hon gör 15 nummer om året, fyra större, som skickas hem till de anställda och resten mindre blad, som delas ut på arbetsplatserna.

Daga är den enda av Svenska Unilevers redaktörer för personaltidningarna, som själv är ansvarig utgivare.

– Det är mycket praktiskt. Spar en massa tid, eftersom någon annan då slipper läsa allt som ska stå i Detergenten innan den går i tryck, säger Daga.

På något sätt ger hon intrycket att ha en mycket trygg förankring i Sunlight. Hon känner alla efter sina hundra år, eller var det 25, i företaget. Hon räds varken fan eller trollen för som hon säger: "Är man sä-

Det är ett roligt jobb, att göra Vecko-bladet för Pierre Roberts anställda, tycker Anne Johansson. Alla läser det – men ganska få ställer upp och skriver i det.

Daga Nilsson-Lundkvist gör originalsidorna till sina 14-dagarsblad av Detergenten själv. Det blir mer jobb, men det är roligt och blir billigt, tycker hon.

ker på att en sak är riktig känns det skönt att stå för den".

□ HÖGT I TAK

Det här betyder inte att Detergenten nödvändigt är en tidning som alltid står i opposition. Inte alls. Daga har visserligen

högt i tak, men hon känner gränserna väl, som alla andra personaltidningsredaktörer. Dessutom tycker hon inte att man kan driva information utanför rimligheternas gränser. Något som kallas konkurrenser finns, t ex.

Daga tror att alla anställda på Sunlight läser Detergenten. Ätminstone att döma ▶

Tillivs fyra nr per år

Tillivs. Så fyndigt heter livsmedelsföretaget Novias personaltidning. Föregångare till tidningen hette Novisen och Z-nytt.

Tills för några år sedan var Tillivs en månadstidning. Sedan drabbades tidningen av nedskärningar, som det brukar heta, när man inte vill säga att den inte fick tillräckligt mycket resurser i form av pengar och arbetstid för att kunna komma ut som vanligt.

Novianerna gillar sin tidning och vill ha den i den form de vant sig vid. Fyra gånger om året ska de få den i fortsättningen. Upplagan är 1 000 ex.

När Unisont gjorde det här reportaget hade **Anna-Kerstin Nilvéus** just tagit på sig, att framdeles producera Tillivs. Hon höll på att framställa julnumret. Och därmed sitt livs första tidning. Annars är hon personalassistent.

– Jag hoppas verkligen, att du inte begär att jag ska komma med orakelmässiga uttalanden. Jag vet ingenting om det här

av alla tips och kommentarer hon får.

– Det är hemskt viktigt att tidningen behandlar sånt som är aktuellt, antingen man vill klaga på cykelställen eller det uppstått en allvarlig förändring i fabriken. Allt ska belysas – så snabbt och riktigt som någonsin möjligt.

□ BILLIG

Daga ägnar 40 procent av sin arbetstid åt Detergenten, men hon slösar inte mycket pengar på den. De små bladen gör hon originalen till själv. Det ger henne mer möda men också större trygghet.

– Personaltidningen kan inte hotas av nedskärningar, eftersom den redan är så billig att billigare kan den inte bli, ler Daga.

Anna-Kerstin Nilvéus är den nya redaktören för Tillivs, Novias personaltidning, som i fortsättningen skall komma fyra gånger om året. Brist på stoff tror hon inte att hon kommer att ha. (Foto: Erna Jeppsson)

– men jag ska göra så gott jag kan, säger Anna-Kerstin.

Hon inser att det inte är ovanligt att personalfolk sysslar med information och hon tycker det är roligt att bredda erfarenheterna i jobbet.

– Jag litar på redaktionsrådet och att jag därifrån får idéer och impulser. Det enda jag kan säga som programförklaring är att jag skulle vilja göra en sådan tidning som de anställda vill ha och behöver.

Novia är ett helt normalt företag med problem och glädjeämnen. Anna-Kerstin vill, som redaktör för Tillivs, inte försöka skapa en bild av en idyll, men helt klart

måste inte tidningen vara kontroversiell i alla lägen.

– En blandning av nyttig information,

Blad som klipper till

□ ALLAS RÖST

Arbetsgivarens röst? Nej, det tycker inte Daga att Detergenten är. Allas röst inom Sunlight i så fall. I varje fall allas som vill göra sig hörda. Till dem hör förstås företagsledningen, men det tycker hon inte är fel.

Kortfattat ska man skriva, så att folk läser. Inte så mycket finesser och tjusigheter i layouten, men gärna några krumelurer som lättar upp.

Några önskingar för Detergentens del?

– Javisst, ett par tusenlappar till skulle inte sitta illa i budgeten. Då skulle jag kunna ha fler bilder, säger Daga.

Självfallet fotograferar hon det mesta själv.

Kort och gott vid behov till SIF-are

Anita Årestad och Jan Wideholm (på bilden) har ansvaret för Sifonen, SIF-klubbens på Pierre Robert info-blad. I år kommer den ut med fem nummer till 103 medlemmar.

– Det är främst våra medlemmar på fältet, som behöver bladet. Vi utkommer

trivselläsning och debatt när sådan behövs – det tycker jag vore idealet, säger Anna-Kerstin.

Antalet nummer per år är inte många, men anpassat till resurserna.

Brist på material tror inte den nya redaktören blir något större problem, i synnerhet som tidningen kommer ut bara en gång i kvartalet. Det händer alltid saker på Novia och Anna-Kerstin känner, efter 17 år i företaget, både det och de anställda tämligen väl.

Och en viktig sak: Hon tycker det är roligt att skriva.

när det behövs, när det finns något att informera om, säger Anita, kassör i klubben och Jan, vice ordförande.

Det tar inte mycket tid att göra Sifonen och man har inga ambitioner att "brodera ut" informationen. Kort och gott, ska det vara.

Ledig plats på SIFon

Agneta Lennartsson (bilden) sekreterare i Novias SIF-klubb, 228 medlemmar stor, vill helst utforma den här intervjun till en platsannons. Och varför inte? Alltså: Redaktör för Sifonen, SIF-klubbens medlemsblad, sökes.

Den som kan göra bladet trevligt och roligt har företräde.

Nu kommer Novia-SIF-klubbens Sifonen ut med endast faktainformation vid behov. Agneta hinner inte med.

– Men vi måste bli bättre på information. SIF-klippet på HK i Stockholm är en förebild. Tänk, om vi skulle hitta någon som kunde göra något liknande, säger Agneta.

SIF-klippet – vi klipper till dig på HK och på fältet. Ja, så heter i sin helhet SIF-arnas på HK tidning. Sex nummer om året plus x-blad om det behövs. En upplaga på 160 ex. Och faktum är, att på något sätt blir läsaren klippt till. Det är så rappt skrivet, SIF-klippet, och inte särdeles menlöst och tamt, om sanningen ska fram.

Hon som skriver det mesta är **Marianne Lowén**. Vice ordförande och kassör i klubben. Representant för de anställda i koncernens styrelse dessutom. De två andra i redaktionen är **Lasse Hedman** och **Göran Berglund**.

Alla läser SIF-klippet! Det där sista är ett påståande, men det håller nog. T o m cheferna, som ju inte är SIF-anslutna, läser bladet med intresse, har förspotts. SIF-klippet utvecklas för varje nummer, märker man. Och mycket riktigt, bakom bladet finns en filosofi.

– När man jobbar fackligt är det så lätt, att tillägna sig ett speciellt språk. Då gäller att redigera alla texterna till SIF-

klippet stenhårt. Så folk orkar läsa. Vi kan inte ha avtalstexter i det, säger Marianne.

Korta texter. Helst inga ingående detaljer. Den som är intresserad kan vända sig till klubben och få veta mer, när han/hon läst SIF-klippet. Enkelt språk. Gärna roligt. Så vill SIF-klippets redaktion ha det.

Svårigheten för Marianne, liksom för alla andra som skriver ett blad är, att få folk att medarbeta.

– Det behöver inte vara större. Det behöver inte komma oftare. Men fler borde skriva, säger Marianne.

Om Du läser något, ser något, hör något – som har facklig anknytning. Skriv om det i SIF-klippet, ber hon att få hälsa genom Unisont.

**Reportage:
Gertrud Wennström**

Att vara redaktör...

Alla människor (utom redaktören och layoutaren själv) vet som bekant hur en tidning ska redigeras.

Om man tar in skämtbitar, säger folk: O, så larvigt!

Om man inte tar in skämtbitar, säger folk: En så tråkig tidning!

Om man tar in bilder, säger folk: Vi vill inte ha något album!

Om man inte tar in några bilder, heter det: En så tråkig tidning, bara text!

Om man tar klipp ur andra tidningar, säger folk: De är för lata för att hitta något själv!

Om man inte tar in några klipp, heter det att man bara vill se sina egna uttåg i tryck.

Om man refuserar insändare, är man feg, begriper ingenting.

Om man tar in insändare, säger folk att man inte har något omdöme.

Om man öppnar debatter är man ute efter att skapa missnöje.

Låter man bli att öppna debatter är man rädd för andra åsikter än sina egna.

Gör man uppriktiga intervjuer har man pressat folk på svaren.

Gör man färglösa intervjuer är man en dålig journalist.

(ur AMS-kontakt)